

Language contact in a mining community

Citation for published version (APA):

Pecht, N. (2021). *Language contact in a mining community: A Study of Variation in Personal Pronouns and Progressive Aspect in Cité Duits* (1 ed.). [Doctoral Thesis, Maastricht University]. LOT. <https://doi.org/10.26481/dis.20210127np>

Document status and date:

Published: 27/01/2021

DOI:

[10.26481/dis.20210127np](https://doi.org/10.26481/dis.20210127np)

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

Summary in English

Cité Duits (lit. ‘mining district German’) developed as a contact variety among second generation immigrants in the former coalmining district of Eisden (the *cité*) in the 1930s. The town of Eisden is part of a region where most people speak Belgian Dutch and the Limburgish dialect Maaslands, whereas the speakers, now all men in their eighties, grew up with different home languages, including Czech, Polish, and Italian. Until recently, the community of Eisden and their language use remained a blind spot in sociolinguistics research. This dissertation examines the linguistic character of *Cité Duits* with a focus on personal pronouns and progressive aspect. While the examination of personal pronouns involves both morphosyntax and phonology, progressive constructions reveal much about the syntactic and semantic characteristics of *Cité Duits*. Following a sociolinguistic and grammatical framework, this study sheds light in particular on the contact processes between colloquial spoken German, Belgian Dutch, and Maaslands, three varieties that are structurally extremely similar. The main goal of this dissertation is to unravel the language contact dynamics involved in *Cité Duits*. Through this analysis, I aim to provide more general insights into contact between closely related varieties, and enhance our understanding of variability and change in spoken language. The linguistic analysis of this work is largely based on an audio corpus of spontaneous-like group interactions of male speakers. In addition, I did group recordings with female speakers and engaged in participant observation, while I also collected written materials, took photographs, conducted semi-structured interviews and performed an oral translation task from Dutch to Maaslands.

My analysis reveals that *Cité Duits* cannot be easily characterized as a variety of German, or Dutch. Despite the speakers’ label *Duits*, there is much evidence toward an amalgamation of features due to intensive language contact between Belgian Dutch, the Maaslands dialect and varieties of German. If the lexicon resembles colloquial German, next to words from the French-Walloon mining vocabulary, boundaries between the three varieties are generally blurred. While much of the syntax can be associated with Belgian Dutch and Maaslands, *Cité Duits* usually exhibits fewer constraints. Furthermore, it becomes clear that *Cité Duits* could only develop due to a combination of sociolinguistic conditions present in the *cité* of Eisden in the 1930s. It emerged in a setting of multilingualism where speakers already shared a common language (Belgian Dutch), and therefore it served to mark an in-group identity rather than facilitating communication. These findings will be elucidated below.

Due to its geographically isolated location, the mine of Eisden was heavily dependent on migrant workers in the late 1920s (**Chapter 2**). Most of them had some knowledge of German, which was widely spoken in the countries of the former Habsburg Empire. Because Eisden-*cité* pursued a specific housing policy of placing families of

diverse ethnic backgrounds in the same street, its inhabitants had to find a way to communicate with each other. While the technical vocabulary underground became French-Walloon based, a variety of German turned into a lingua franca for the first generation of speakers. It can be assumed that this lingua franca consisted of a mixture of different dialects and non-standard varieties of German as spoken in Europe back then. The second generation – the speakers featured in this study – grew up with Belgian Dutch, the home language of their parents (e.g. Hungarian, Italian), and some French. In public, however, they heard their parents speaking ‘German.’ These varieties provided the input for what the speakers themselves would later label ‘Cité Duits.’

As in most cités, the miners’ children grew up with little contact to people from outside since schooling and leisure activities took place within the district. The social isolation of the mining community was further reinforced by the hostile attitudes of the local population. These circumstances likely contributed to a strong in-group feeling among the miners’ children. Although I can only reconstruct the phases of its emergence, it seems that Cité Duits functioned for a long time as a vehicle for identifying with one particular group (coal miners and family members) and dis-identifying with others (local population). In a similar vein, it appears that speaking Cité Duits became associated with masculinity linked to the male underground miner. While there is evidence that girls with numerous brothers may have spoken Cité Duits, this seems to have been an exception. In addition, Cité Duits has not been transmitted to subsequent generations, which can be explained by socioeconomic transformations, as well as by the ambivalent attitude of many miners toward their work. The changing composition of the work force in the 1960s, followed by the closure of the mining industry in the early 1990s, led to the gradual disappearance of the social contexts necessary to speak and maintain Cité Duits. Today this ‘mining language’ is on the verge of disappearing, with fewer than a dozen speakers left.

My analysis of personal pronouns (**Chapters 5 and 6**) establishes that Cité Duits displays a quite coherent pattern of personal pronouns. By means of a frequency analysis, I show that speakers use these forms quite systematically. While there is some variation in the data, this type of variation often resembles spoken varieties of Dutch and German. Cité Duits shares a large part of the pronouns with colloquial standard German and to some degree with the Maaslands dialect. There are hardly any forms that correspond to Belgian Dutch alone. Similarly, reduced forms are usually enclitics and must attach to another element, in line with German. Furthermore, I identified three intermediate forms, namely *ich* ‘I’ [ɪç], *wie* [vi:] ‘we,’ and *de(r)* [de:] ‘he.’ *Ich* ‘I’ seems a Belgian Dutch-Maaslands-German form, whereas *wie* ‘we’ exhibits congruence with the German *wir* and the Belgian Dutch form *we*. In contrast, *de(r)* ‘he’ can be associated with the German *der* and the Maaslands *de*, but not with Belgian Dutch.

Unlike its contact varieties, Cité Duits does not distinguish grammatical gender. Biological gender, in turn, is specified. Yet Cité Duits differs in some pronouns from German. While German has the form *ihr* in subject position but *euch* in object position,

Cité Duits uses *euch* as a joint subject-object pronoun for the second-person plural. Another feature that distinguishes Cité Duits from colloquial standard German is the fact that object pronouns do not display case distinctions.

Based on selected examples (**Chapter 4**), I furthermore demonstrate that Cité Duits has a number of lexical, syntactic and morphosyntactic features that distinguish it from colloquial standard German (and partly Dutch). For instance, Cité Duits does not mark case on possessive pronouns (*un sacht de Conducteur zu sein Frau*), determiners (*de Conducteur*), negative articles (*kein Arbeit*), and attributive adjectives (*für warme Wasser*). Moreover, the order of verbal elements (e.g. *du wars besser wie du hast gedacht*) follows the Belgian Dutch-Maaslands pattern and therefore differs from (dialects of) German (*gedacht hast*). Similarly, Cité Duits has verbal infinitives (*Josef is nich komme esse*) where German has a participle (*gekommen*). In addition, it allows the finite verb in third position in certain contexts (*und ein Tag ich geh gucken*), and it regularly extraposes elements (*ich musste fahren mit de Fiets*).

My examination of progressive aspect (**Chapter 7**) – i.e. constructions that express ongoingness such as *de wart televisie an gucke* ‘he was watching television’ – shows that these constructions differ syntactically from colloquial standard German, and often resemble Dutch and Maaslands. To be precise, Cité Duits progressive combines with transitive and intransitive verbs and allows different types of complements. While some constructions can be associated with Ruhr-German, next to Dutch, Cité Duits exhibits fewer syntactic and semantic restrictions than colloquial standard German. Cité Duits mainly uses the *an*-progressive, whereas spoken varieties of Dutch and German have numerous means to express ongoingness. Yet the *an*-progressive has several characteristics that distinguish it from the latter. For instance, Cité Duits has a progressive marker that does not exist in the three contact varieties (*an*). In a similar vein, Cité Duits systematically expresses stative contexts by the *an*-construction, whereby it often has a posture verb such as ‘to sit’ in the respective construction (e.g. *ich war drausse an sitze*). Such examples make up 30 percent in the data, which confirms that they are used systematically.

Based on my findings, I argue that Cité Duits differs from most previously established categories identified in sociolinguistics research on language contact (**Chapter 8**). First, Cité Duits is not code-switching, whereby it is usually possible to distinguish stretches of speech from a language A, B and C. Rather, boundaries are often fluent and elements from Dutch or German cannot easily be delimited. Second, Cité Duits does not characterize as a ‘fused lect’ (Auer 1998a): There are elements of fusion and the speech exhibits a certain degree of sedimentation, shown by particular regularities. Because the contact varieties are so close, however, it sometimes remains impossible to determine whether a given feature should rather be associated with Belgian Dutch, Maaslands or German. In addition, dialectal and non-standard varieties of German and Dutch often display similar features. Third, Cité Duits clearly differs from ‘mixed languages,’ given that these usually derive from two unrelated languages whose speakers

came in contact (e.g. Bakker & Mous 1994). What is special about Cité Duits, then, is its sociolinguistic status and its history of emergence. In line with typical examples of mixed languages, Cité Duits arose in a setting of multilingualism where a shared language already existed. The type of linguistic fusion found in Cité Duits, then, often resembles those of contact settings involving one or more Germanic varieties, which suggests that the typological characteristics play a role.

Finally, this dissertation shows that the analysis of recordings resulting from interactions involving multiple speakers yields particular drawbacks, but also specific avenues for future research. Both the role of the researcher and the presence of the recording device influence the recordings (**Chapter 3**). Speakers are usually aware of being recorded, and this impacts the recorded material. Furthermore, Cité Duits has no spelling conventions, and the way in which the recorded data is rendered into text has an impact on the analysis. Moreover, data of spontaneous-like interactions are less comparable. For instance, the quantity of tokens in the corpus is not always sufficient to conduct a comprehensive analysis of a given feature, and the amount of speech differs per individual. Despite these caveats, I suggest that linguistics research should pay closer attention to informal speech data. Only this type of data allows us to study how grammatical constructions are produced in daily interaction and by different individuals, and thus make predictions on possible patterns of language change.

In the narrowest sense, this dissertation provides an analysis of personal pronouns and progressive aspect in Cité Duits. But in a broader sense, since both dialects and colloquial standard varieties are involved, it contributes to our general understanding of spoken and informal language. By highlighting the ways in which Cité Duits is unique and similar to spoken Belgian Dutch, Maaslands, and German, my analysis demonstrates that the grammatical structures that occur in language contact situations are not always new, but often reflect general patterns of language change. In addition, from a sociolinguistic perspective, this study illustrates that growing up with several language varieties does not impede learning the country's national languages. Rather, it can stimulate linguistic creativity and lifelong language awareness.

Nederlandse Samenvatting

Cité Duits ontwikkelde zich in de jaren dertig van de vorige eeuw als contactvariëteit onder migranten van de tweede generatie in de voormalige mijnwerkersbuurt Eisden (de *cité*). Terwijl de stad Eisden bij een regio hoort waar de meeste mensen Belgisch Nederlands en het Limburgse dialect Maaslands spreken, zijn de sprekers, nu allemaal mannen van in de tachtig, opgegroeid met verschillende thuishalen, waaronder Tsjechisch, Pools en Italiaans. Tot voor kort bleef de gemeenschap van Eisden een blinde vlek in het sociolinguïstisch veld. Dit proefschrift onderzoekt het taalkundige karakter van *Cité Duits* aan de hand van persoonlijke voornaamwoorden en zogenoemde progressieve constructies. Terwijl het onderzoek van persoonlijke voornaamwoorden zowel morfosyntaxis als fonologie omvat, onthullen progressieve constructies veel over de syntactische en semantische kenmerken van het *Cité Duits*. Op basis van een sociolinguïstische en grammaticale benadering werpt deze studie met name licht op de contactprocessen tussen het gesproken Duits, Belgisch Nederlands en Maaslands, drie variëteiten die structureel sterk op elkaar lijken. Het belangrijkste doel van dit proefschrift is om de taalcontactdynamiek van het *Cité Duits* te ontrafelen. Bovendien wil ik met deze analyse meer algemene inzichten verschaffen in het contact tussen sprekers van nauw verwante variëteiten, en ons begrip van variabiliteit en verandering in gesproken taal vergroten. De taalkundige analyse van dit proefschrift is grotendeels gebaseerd op geluidsopnames van groepsinteracties tussen mannelijke sprekers. Daarnaast heb ik groepsopnames van vrouwelijke sprekers en participerende observatie uitgevoerd, terwijl ik ook schriftelijk materiaal verzamelde, foto's maakte, talrijke interviews deed en een mondelinge vertaling liet uitvoeren van het Nederlands naar het Maaslands.

Uit mijn analyse komt naar voren dat *Cité Duits* niet gemakkelijk te typeren is als een Duitse of Nederlandse variëteit. Ondanks dat de sprekers hun manier van spreken 'Duits' labelen is er veel bewijs voor een samensmelting van kenmerken door intensief taalcontact tussen het Belgisch Nederlands, het Maaslands dialect en varianten van het Duits. Hoewel de woordenschat op het eerste gezicht op de Duitse spreektaal lijkt, naast woorden uit de Frans-Waalse technische woordenschat, zijn de grenzen tussen deze drie variëteiten over het algemeen vervaagd. Terwijl de zinsstructuur vaak geassocieerd kan worden met Belgisch Nederlands en Maaslands, vertoont *Cité Duits* minder restricties in de syntaxis dan deze variëteiten. Bovendien stel ik dat *Cité Duits* zich alleen kon ontwikkelen door een combinatie van sociolinguïstische condities die aanwezig waren in Eisden-cité in de jaren dertig van de vorige eeuw: *Cité Duits* ontstond in een meertalige omgeving waar sprekers al een gemeenschappelijke taal deelden (Belgisch Nederlands) en diende eerder om een groepsidentiteit te markeren dan om communicatie te vergemakkelijken. In het vervolg zal ik deze bevindingen met een korte uitleg van de inhoud van ieder hoofdstuk toelichten.

Vanwege de geografisch geïsoleerde ligging was de mijn van Eisden eind jaren twintig van de vorige eeuw sterk afhankelijk van arbeidsmigranten (**Hoofdstuk 2**). De meesten van hen hadden enige kennis van het Duits, dat veel werd gesproken in de landen van het voormalige Habsburgse rijk. Omdat Eisden-cité een specifiek huisvestingsbeleid voerde door gezinnen met verschillende etnische achtergronden in dezelfde straat te plaatsen, moesten de inwoners een manier vinden om met elkaar te communiceren. Terwijl de technische woordenschat ondergronds op het Frans-Waals gebaseerd was, werd het Duits een lingua franca voor de eerste generatie sprekers. Men kan aannemen dat deze lingua franca uit een mengeling van verschillende dialecten en niet-standaard variëteiten van het Duits bestond zoals toen gesproken in Europa. De tweede generatie - de sprekers die in deze studie aan bod komen - groeide op met Belgisch Nederlands, de thuistaal van hun ouders (bijv. Hongaars, Italiaans) en een beetje Frans. In het openbaar hoorden ze echter hun ouders 'Duits' spreken. Deze variëteiten vormden de input voor wat de sprekers zelf later 'Cité Duits' zouden noemen.

Zoals in de meeste Limburgse cités groeiden de mijnwerkerskinderen op met weinig contact met mensen van buitenaf, aangezien scholing en vrijetijdsbesteding in de wijk plaatsvonden. Het sociale isolement van de mijnwerkersgemeenschap werd nog verder versterkt door de xenofobe houding van de lokale bevolking. Deze omstandigheden hebben zeer waarschijnlijk bijgedragen aan een sterk groepsgevoel onder de kinderen van de mijnwerkers. Hoewel ik alleen de fases van het ontstaan ervan kan reconstrueren, lijkt het erop dat Cité Duits lange tijd gefunctioneerd heeft als een manier voor de sprekers om zich te identificeren met een bepaalde groep (mijnwerkers en familieleden) en zich te onderscheiden van anderen (lokale bevolking). Ook blijkt dat het spreken van Cité Duits geassocieerd werd met mannelijkheid van de mijnwerker. Hoewel er aanwijzingen zijn dat meisjes met talrijke broers Cité Duits hebben gesproken, lijkt dit een uitzondering te zijn geweest. Bovendien is Cité Duits niet overgedragen op volgende generaties, wat te verklaren valt door sociaaleconomische veranderingen, evenals door de ambivalente houding van veel mijnwerkers ten opzichte van hun werk. De veranderende samenstelling van het personeelsbestand in de jaren zestig van de vorige eeuw, gevolgd door de sluiting van de mijnindustrie in het begin van de jaren 1990, leidde tot het geleidelijk verdwijnen van de sociale contexten die nodig waren om Cité Duits te spreken en te behouden. Deze 'mijntaal' staat met minder dan een dozijn sprekers tegenwoordig op het punt van verdwijnen.

Mijn analyse van persoonlijke voornaamwoorden (**Hoofdstukken 5 en 6**) demonstreert dat Cité Duits een stabiel patroon van persoonlijke voornaamwoorden vertoont. Door frequentieanalyse laat ik zien dat sprekers deze vormen vrij systematisch gebruiken. Hoewel er enige variatie is in de vorm van de voornaamwoorden, lijkt deze variatie vaak op die die in de Nederlandse en Duitse spreektaal voorkomt. Cité Duits deelt een groot deel van de voornaamwoorden met het gesproken Standaard Duits en tot op zekere hoogte met het Maaslands, maar er zijn nauwelijks persoonlijke voornaamwoorden die alleen met het Belgisch Nederlands overeenkomen. Ook zijn gereduceerde vormen meestal enclitisch, in overeenstemming met het Duits. Verder identificeerde ik drie

tussenvormen, namelijk *ich* [ɪç] ‘ik’, *wie* [vi:] ‘wij’ en *de(r)* [de:] ‘hij’. *Ich* lijkt een Belgisch Nederlands-Maaslands-Duitse vorm, terwijl *wie* overeenkomst vertoont met de Duitse vorm *wir* en de Belgisch Nederlandse vorm *wij*. Daarentegen kan *de(r)* geassocieerd worden met Duits *der* en Maaslands *de*, maar niet met het Nederlands. In tegenstelling tot de contactvariëteiten maakt Cité Duits geen verschil tussen grammaticaal geslacht. Het biologische geslacht wordt op zijn beurt gespecificeerd. Toch verschilt Cité Duits op sommige voornaamwoorden van het Duits. Terwijl Duits de vorm *ihr* als onderwerpsvorm gebruikt en *euch* als objectsvorm, gebruikt Cité Duits *euch* als een gezamenlijk voornaamwoord voor de tweede persoon meervoud. Een ander kenmerk dat Cité Duits van het gesproken Standaard Duits onderscheidt is het feit dat de naamval bij voornaamwoorden niet gemarkeerd wordt.

Op basis van geselecteerde voorbeelden (**Hoofdstuk 4**), laat ik verder zien dat Cité Duits een aantal lexicale, syntactische en morfosyntactische kenmerken heeft die het onderscheiden van het informele standaard Duits (en deels Nederlands). Bijvoorbeeld markeert Cité Duits geen naamval op bezittelijke voornaamwoorden (*un sacht de Conducteur zu sein Frau*), lidwoorden (*de Conducteur*), negatieve kwantoren (*kein Arbeit*) en attributieve bijvoeglijke naamwoorden (*für warme Wasser*), in tegenstelling tot de Duitse spreektaal, maar overeenkomstig met het Nederlands. Verder lijkt de volgorde van verbale elementen (*du wars besser wie du hast gedacht*) op het Belgisch Nederlands-Maaslands patroon en verschilt daarom van (dialecten van) het Duits (*gedacht hast*). Evenzo heeft Cité Duits infinitieven (*Josef is nich komme esse*) waar Duits een voltooid deelwoord heeft (*gekommen*). Ook lijkt Cité Duits minder beperkingen op het niveau van de zinsbouw te hebben: in bepaalde contexten is het mogelijk het finiete werkwoord op de derde positie te zetten (*und ein Tag ich geh gucken*). Verder heeft het de neiging om regelmatig elementen achter het werkwoord te plaatsen (*ich musste fahren mit de Fiets*).

Mijn analyse van progressiefconstructies (**Hoofdstuk 7**), d.w.z. constructies die continuïteit uitdrukken zoals ‘hij was televisie aan het kijken,’ laat zien dat deze constructies op zinsniveau van het gesproken Duits afwijken en vaak op Nederlands en Maaslands lijken. Om precies te zijn, het Cité Duits combineert progressieve met transitieve en intransitieve werkwoorden en laat verschillende soorten complementen toe. Hoewel sommige constructies geassocieerd kunnen worden met Ruhr-Duits en Nederlands, vertoont Cité Duits minder semantische en syntactische restricties dan informeel standaard Duits. Cité Duits gebruikt voornamelijk de *an*-progressief, terwijl gesproken Nederlands en Duits tal van middelen hebben om continuïteit uit te drukken. Toch heeft deze constructie verschillende kenmerken die te onderscheiden zijn van het Nederlands en Duits. Zo heeft Cité Duits een progressieve marker die niet voorkomt in de contactvariëteiten (*an*). Bovendien drukt Cité Duits systematisch statische contexten uit door middel van de *an*-constructie, waarbij er vaak een houdingswerkwoord zoals ‘zitten’ in de betreffende constructie verschijnt (bijv. *ich war drausse an sitze*). Dergelijke voorbeelden maken 30 procent uit van de gegevens, wat bevestigt dat ze systematisch worden gebruikt.

Op basis van mijn bevindingen suggereer ik dat Cité Duits van de meeste eerder vastgestelde taalcontactfenomenen verschilt (**Hoofdstuk 8**). Ten eerste laat Cité Duits zich niet als een vorm van codewisseling definiëren, waarbij het meestal mogelijk is om talige vormen te onderscheiden uit een taal A, B en C. Taalgrenzen zijn eerder vloeiend en elementen uit het Nederlands of Duits zijn niet gemakkelijk te onderscheiden. Ten tweede vertoont het Cité Duits bepaalde regelmatigheden maar omdat de contactvariëteiten zo dicht bij elkaar liggen, is het soms onmogelijk om te bepalen of een talig kenmerk eerder geassocieerd moet worden met het Belgisch Nederlands, Maaslands of Duits. Bovendien vertonen dialecten en niet-standaard variëteiten van het Duits en het Nederlands vaak vergelijkbare kenmerken. Ten derde verschilt Cité Duits duidelijk van ‘mengtalen’, die meestal afkomstig zijn van twee niet-verwante talen waarvan de sprekers met elkaar in contact kwamen (Bakker & Mous 1994). Het bijzondere aan Cité Duits is dan ook de sociolinguïstische status en de ontstaansgeschiedenis: Cité Duits is ontstaan in een meertalige omgeving waar al een gedeelde taal bestond, zoals vaak met mengtalen het geval is. Het type taalfusie dat in Cité Duits wordt aangetroffen lijkt op dat van het taalcontact met één of meer Germaanse variëteiten, wat suggereert dat de typologische kenmerken een rol spelen.

Ten slotte laat dit proefschrift zien dat de analyse van opnames van interacties tussen meerdere sprekers bepaalde nadelen oplevert, maar ook specifieke mogelijkheden voor toekomstig onderzoek. Zowel mijn rol als onderzoekster als de aanwezigheid van het opnameapparaat beïnvloeden de opnames (**Hoofdstuk 3**). Sprekers zijn zich er meestal van bewust dat ze worden opgenomen, en dit heeft invloed op hoe zij spreken. Bovendien heeft Cité Duits geen spellingsconventies, en de manier waarop de geluidsopnames in tekst worden omgezet heeft invloed op de analyse. Tot slot zijn gegevens van spontane interacties minder vergelijkbaar. Zo is het aantal tokens in het corpus niet altijd voldoende om een bepaald talig kenmerk uitgebreid te analyseren, en verschilt de hoeveelheid gesproken materiaal per individu. Ondanks deze uitdagingen, stel ik voor dat taalkundig onderzoek meer aandacht moet besteden aan informele spraakgegevens. Alleen met dit soort gegevens kunnen we bestuderen hoe grammaticale constructies worden geproduceerd in dagelijkse interactie en door verschillende individuen, en zo voorspellingen doen over mogelijke patronen van taalverandering.

Op het eerste gezicht geeft dit proefschrift een analyse van persoonlijke voornaamwoorden en progressiefconstructies in Cité Duits. Maar in bredere zin draagt deze studie bij tot een beter begrip van informele gesproken talen, aangezien zowel dialecten als informele standaardvariëteiten aan bod komen. Bovendien toont mijn analyse aan dat de grammaticale structuren in Cité Duits niet altijd nieuw zijn, maar vaak algemene taalpatronen weerspiegelen: Cité Duits is zowel uniek als vergelijkbaar met gesproken Belgisch Nederlands, Maaslands en Duits. Daarnaast laat ik vanuit sociolinguïstisch perspectief zien dat het opgroeien met verschillende talen en dialecten het leren van een nationale taal niet belemmert. Het kan eerder linguïstische creativiteit en levenslang taalbegrip stimuleren.